

Скрудж Бенет бе сиромех и постелян.
Той притежаваше прекрасното имение Лонгбъри в Англия. Владеше споможен и обикновен живот с петте си пасаженички и тяхната гувернантка – бърливата госпожица Бригита, която тайно копнеше исконно чувства към него. Момичетата бяха братовчедки, но се радваха много една от друга: Дейзи беше сладка като мед, Минни – независима и остроумна, Емили много обичаше да чете, а Дики и Карлабел обожаваша да се забавляват!

Всяка сутрин господин Бенет отиваше в банското село Меритън, за да вземе храна и напитки за семейството си. Той си даваше малко съмирание – всъщност повече от малко – и винаги се опитваше да си присвои това, което другите изхвърляха, дори и да не си струваше да го взима. Важно за него беше да спести пари, а също така и да не се лишава от традиционния си – макар и негоден за консумация – сладобен чай!

Господин Бенет обичаше да научава новите казиви, които се разнасяха из квартала. Този ден до него достигна особено интересна новина.

– Нидарфийлд Парк е бил нает от много богати лондончанини – развътанувано разказваше една дама на своя позната. – Прислужвала с тук заедно с сляпата си сестра и богатия си приятел. И никой от тях не е женял!

– Навистина ли? – възкликна господин Бенет. Едва тогава дамите забелязаха, че той ги подслушва, и това не му се размина!

